

A. G. R. U.

IN EPARHIA MARAMUREȘULUI

Suplimentul Organului „Dumineca”

Administrația: Biroul AGRU-lui Sighet, Piața Unirei No. 25.

Apare deodată cu „Dumineca”.

Prețul 1 Leu împreună cu „Dumineca”.

Invățătorul muri

MIRIAM: Nu, Quintianus, nu vreau să te ascult. Erai laș. Ești dezertor. Părășiși serviciul chiar atunci, când l-ai fi putut salva pe Invățătorul. Primiși ca Longinus să te suplinească; atunci, când blândul Nazarenean era așteptat de credincioșii lui în ulicioara unde este casa Mariei, soția lui Cleopa. Acolo, er fi scăpat de moarte, dacă n'er fi fost pēzit așa de sever de Longinus. (Desnădăjdulă își ascunde fața în mâini.)

QUINTIANUS: Miriam . . .

MIRIAM: (Înterupându-l) Când mă cuget, că acela, care pe unde umbla, risipea din belșug milă, vindeca orbii, surzii, paralizicii și leproșii, care învia pe Lazar, care ca un dar regal îmi dădea viață, atunci, când părinții mei stăteau neputincioși, înmărmuriți de durere în fața corpului meu neinsuflețit.

QUINTIANUS: (punându-și mâna pe brațul ei) Miriam ascultă . . .

MIRIAM: Parcă-l aud: Talita cumi îmi zise și glasul lui goni puterea morții. Sufletul meu, care era deja în poarta veșniciei se întoarse la chemarea aceasta în trup, și urechile mele devenite surde pentru orice sunet din această lume, auziră, ca melodie dulce cântată din harpă cu ccarde de aur, cuvintele: Talita cumi. — Fecioară scoală, îmi spuse și eu îmi deschisei ochii.

QUINTIANUS: (grăbit) Ce e dincolo de moarte, spune-mi te rog, tu niciodată nu vorbești despre aceasta!

MIRIAM: (Nici nu-l aude) Si privii în ochii lui, El mă privi și de atunci sunt sclava acestei priviri Dumnezeiești. Simții cum

mă schimbă această privire. Tu mă cunoșteai Quintianus. Înainte de moartea, — nu moartea, — învierea mea eram copilă veselă, fără niciun gând în căpșorul meu gol. Eram bună, și așa se spunea și frumoasă, cași o floare care numai frumoasă poate fi într'un pământ bun, într'o primăvară plină de soare. Dar când privirea aceleia, care se numea Isus, prin geamul ochilor mi-a pătruns sufletul, simții, că nu există nicio frumuseță asemenea frumuseței lui. (Întrebător, aproape șoptind) Știi dece? Căci frumuseța lui era numai oglinda bunătății divine. Și în acest moment primii o poruncă dela El, ca să mă apropii prin bunătate de El cât mai mult. (Obosită tace.)

QUINTIANUS. (Se folosește de întrerupere și întreabă repede) Dar ce e dincolo de moarte?

MIRIAM: (Cași cum numai acum l-ar auzi) Ah, aceasta nu ți-am spus? Din privirea Invățătorului citii și a doua poruncă. Aceasta era să uit toate prin ce sufletul meu trecu dincolo de hotarele vieții, și în acest moment aceasta poruncă era și împlinită. Nu-mi amintii de nimic, dar știi că unde este Isus, acolo este raiul cu toată strălucirea lui și dacă voiu fi bună și eu voiu ajunge în acest raiu. (Se trezește la realitate) Dar El este mort și din vina ta e mort. (Plânge amar).

QUINTIANUS: (Energic) Nu numai din vina mea. Ascultă-mă odată. (Miriam îl privește mirată) Nu mint. Un roman nu minte niciodată. Când am predat serviciul lui Longinus, e drept, că voiam să scap de orice responsabilitate. Tu-mi ești dragă și mi-ai spus că vei fi soția mea, dacă las pe Nazareneanul să fugă. Dar eu sunt, adeca fui centurion, care nu-și poate călca jurământul. Tot viitorul meu era în joc. Știam, că și așa

sunt multe piedici între noi. Tatăl tău unul din mai marii sinagogei, eu fiul unei familii vechi romane; voi biruiți, noi biruitori, voi aveți pe Iahve de Dumnezeu, noi îl avem pe Jupiter . . .

MIRIAM: Dar tatăl meu e credinciosul Rabinului . . .

QUINTIANUS: Datu-te-ar fi unui om fără patrie și fără onoare?

MIRIAM: Continuă!

QUINTIANUS: (Se încălzește.) Când Longinus porni cu soldații lui spre Muntele Maslinilor, mă cuprinse o neliniște neînțeleasă. Desbrăcasem zalele și luei toga, ca să nu mă cunoască nimeni și așa pornii în urma lor. Mă grăbii, îi ajunsei. În grădina Getsimani văzui cum îl sărută unul din învățăceii lui pe Nazarenean și știui, că acesta este trădător. Văzui cum unul scoase o sabie, ca să-l apere, și văzui cum Nazareneanul puse la loc și vindecă urechea tăiată de aceeași sabie.

MIRIAM: A vindecat-o? O Doamne!

QUINTIANUS: Apoi porniră. Când ajunseră în dreptul casei lui Cleopa, niciun învățacel nu veni să-l ascundă. Atunci mă cuprinse nespūsă milă și admirație. Și cugetai: Omul care știe ce grozăvenie îl așteaptă și rămâne calm, învățătorul care avuse învățăcei și aceia în acest ceas greu îl părăsiră și el tot nu-i blestemă, nu poate fi decât nevinovat.

MIRIAM: (repede) Spune-mi, spune-mi mai departe!

QUINTIANUS: Apoi mersei în urma lui noaptea întreagă și azi, până la Calvar. Văzui cum golește paharul umilirilor. Auzii, cum unul dintre cei, care a trăit în jurul lui, un om, Petru se chiamă s'a lepădat de el. Observai privirea îndurerată ce aruncă asupra lui Petru și văzui pe acela plângând amar sub privirea blând muștrătoare. Și am început să cred, că Nazareneanul care face minuni cu privirea lui, este mai presus decât toți oamenii. Il văzui bătut, scuipat, batjocorit, șiroaie de sânge curgeau din capul lui încoronat cu spini și mi se păru că tot mai mare strălucire se face în jurul acestui cap chinuit. Și această strălucire a pătruns în inima mea și simții că aș muri bucuros dacă El mi-ar cere. De aceea întrebai mai înainte, ce este dincolo de moarte. Il auzii spunând înaintea lui Pilat: „Împărăția mea nu este din lumea aceasta” — și atunci și eu simții, ce

simții tu, când te-a înviat. Acea că trebuie cu orice preț să ajung în împărăția lui.

MIRIAM: Împărăția lui?! (îndurerat) Isuse, și tu ai murit!

QUINTIANUS: (încet și îndurerat) Apoi îl văzui răstignit. Văzui pe mama lui, o femeie nespūs de blândă, frumoasă și albă la față, cașicum n'ar avea nici o picătură de sânge, stând acolo lângă cruce, privind în ochii lui, care deja începeau să se turbure de chinurile morții. Nazareneanul în agonie i-a spus ceva, arătându-i un tânăr care stătea și el lângă cruce. Auzii cum imploră mila Adonaiului vostru asupra ucigașilor lui: „Tată, zise El, iartă-i căci nu știu ce fac!” Și atunci știui că El este Mesia adevărat, mult așteptat de voi.

MIRIAM: (abia auzibil) Și apoi?

QUINTIANUS: Apoi nu mai avui tărie să privesc chinurile lui. Am leșinat. Când am revenit în fire două femei mă îngrijeau. Poporul în genunchi plângea și își lovea pieptul, căci cum auzii dela una dintre femei, care se numește Maria din Magdala, când Nazareneanul muri, s'a întunecat soarele și s'a cutremurat firea întreagă. Iar poporul abia atunci află, ce eu știam mai înainte, că Isus, Nazareneanul era Fiul lui Dumnezeu.

MIRIAM: (cu convingere) Da, El era Fiul lui Dumnezeu, Mesia. Și apoi ce făcuși?

QUINTIANUS: Apoi, Maria din Magdala, văzând mâhnirea mea, îmi șopti, ca să nu audă nimeni: „Isus a zis: A treia zi, după moarte voiu învia.” Atunci alergai la tine, ca să-ți spun vestea mângăitoare, dar tu n'ai vrut să mă ascuți.

MIRIAM: El va învia! Simt, știu. El învinse moartea mai de multe ori. Eu știu, mai bine decât oricine, că el birui moartea. (Insuflețită) Va birui-o și acum, căci El ne promise aceasta. Iar El și mort este ca-lea, adevărul și vieța. Quintianus . . .

Quintianus: (ezitând) Mă ierți? El pe cruce și pe mine m'a iertat.

MIRIAM: Când vor trece aceste trei zile, zilele doliului, când durerea crudă de acum seva schimba în bucurie neperitoare, atunci vom merge înaintea lui, și El, unicul nostru Impărat, Învățătorul nostru, Fiul lui Dumnezeu va hotări soarta noastră. Până atunci numai la El să ne cugetăm. (cu încercare de zâmbet) Bine va fi așa?

QUINTIANUS: Stăpână . . . (îi sărută marginea hainei). Irina Berinde